



ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΕΤΩ ΠΑΓΩ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Εν Αθήναις τῆς 8 Μαΐου 1971

Αριθ. πρωτ Γνωμ. 9

Ἡ ρ' ὁ ς

Τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν

Ἐν ταῦθα

Ἐπὶ τοῦ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Φ.949/26II/28-4-1971 ἐγγράφου ὑμῶν, τεθέντος ἡμῖν ἐρωτήματος, περὶ τοῦ ἐάν δύνασθε νόμῳ νά προβῆτε εἰς τὴν πνευματικὴν λύσιν γάμου (ερολογηθέντος ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ Ὀρθόδοξῳ, ὅστις ἐλύθη δι' ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, λαμβάνω τὴν τιμὴν ἡ ἀνατινύσῃ ὑμῖν τὰ ἐξῆς:

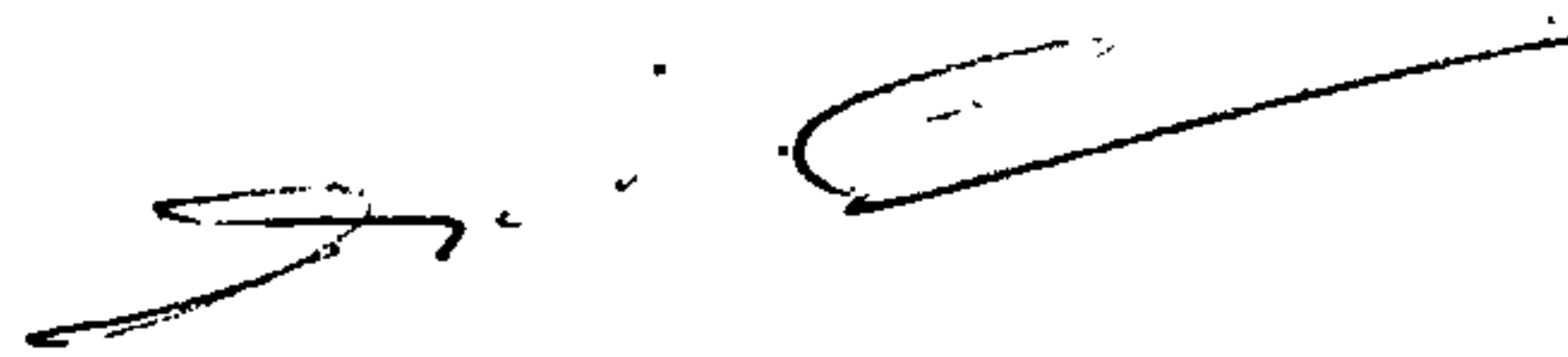
Ἐπὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀρθροῦ 55 παράγρ. 4 τοῦ ν. 671/1943 "περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος", εἶχε γίνεαι δεκτὸν (Γ.Μαριδάκη "τὸ Διαζύγιον" σ.157), ὅτι ἀρμόδιος Ἑκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ, διὰ τὴν πνευματικὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἦτο ὁ Ἐπίσκοπος ὁ ἐδρεύων ἐν τῷ ἐντόπῳ περιφερείᾳ τοῦ ἐιδόντος τὴν περὶ διαζυγίου ἀπόφασιν Δικαστηρίου. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 49 παράγρ. 6 τοῦ ν.δ. 126/1969 "περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος", προσδιωρίθη σαφῶς ἡ κατὰ τὸπον ἀρμοδιότης, διὰ τὴν πνευματικὴν λύσιν τοῦ γάμου, ὅτε ὀρισθέντος, ὅτι ἀρμόδιος πρὸς τοῖτο εἶναι ὁ Ἀρχιερεὺς, ὅστις ἐξέδωκε τὴν ἀδείαν γάμου. Ἐξ ἄλλου, ὁ γάμος εἶναι λελυμένος διὰ τῆς ἀμετακλήτου δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἴτε ἐπακολουθήσῃ, εἴτε δὲν ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ πνευματικὴ λύσις αὐτοῦ (Γ.Μαριδάκης ἐνθ. ἀνωτ. Ν.Δημητρακόπουλος 173-12)1)56-5000 "νομικαὶ ἐνασχολήσεις" τ. Α' σ.89), καθ' ὅσον αὕτη (πνευ-

ματινή λύσις), δέν ἀποτελεῖ ἐπιτέλεσι τῆς περί διαζυγίου ἀποφάσεως, ἀλλ' εἶναι ἀπλή ἐκκλησιαστική διατύπωσις ἀφορῶσα πρὸς τὸ πνευματικόν μέρος αὐτοῦ (Μ. Χατζᾶρος Θ. ΜΑΒ. 231). Διὰ τοῦ ἀρθρου 49 παρ. 4 τοῦ, ὡς ἄνω, ν. δ. (126, 1969), ἀναγνωρίζεται ρητῶς, ὅτι τὰ τοῦ γάμου, ὡς πρὸς τὸ πνευματικόν μέρος, ὑπάγονται εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν καὶ ἄνωτέρω μνημονευομένην τοιαύτην τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου, παράγρ. 6, συνάγεται, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἀνύψωσι τὸν γάμον εἰς μυστήριον καὶ μετέχει εἰς τὴν τελείωσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἱερολογίας, ἧς ἄνευ εἶναι οὗτος ἀνυπόστατος (1367 Α. Δ. Κ.), ἐκρίθη σιδηροπυλὸν ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ὅπως παρεμβῆθῃ αὕτη καὶ εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ, ἵνα ἐπέλθῃ ἢ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς (ἢ τοῦ καὶ πνευματικῶς) ἡ διάλυσις αὐτοῦ (Γ. Μαρτιδάκης ἐνθ. ἄνωτ. σ. 158), ὅπερ ἔχει καὶ πρακτικὴν σημασίαν, καθ' ὅσον ἐνδέχεται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ζητήσῃ, ὅπως ἱερολογηθῇ ἢ ἢ ὁ γάμος αὐτοῦ.

Ἐν ὄψει τῶν προειτεθέντων, εἰς τὸ ἄνωτέρω ἐρώτημα προσήκει, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἡ ἐξῆς ἀπάντησις. Ἦτοι, ἐάν προδικεῖται περὶ γάμου μεταξὺ ὀρθοδόξων, ἱερολογηθέντος ἐν Ἑλλάδι (ὀρθοδόξως) καὶ λυθέντος δι' ἀμετακλήτου ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ὑφίσταται ἀρμυρότης τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀδειαν γάμου Ἀρχιερέως πρὸς πνευματικὴν λύσιν αὐτοῦ, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις, ὡς εἰκόσ, τοῦ ἀρθρου 339 Κ. Π. Δ. νομίας (Τούση Οἰκογ. ἐκδ. 1950 παράγρ. 123 καὶ σ. 714). Ἀλλὰ καὶ ἐάν προδικεῖται περὶ γάμου μεταξὺ ὀρθοδόξων, ἱερολογηθέντος ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ (ὀρθοδόξως) καὶ λυθέντος δι' ἀμετακλήτου ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, δέν ὑφίσταται νόμω κώλυμα (Α. Γιδόπουλος Θ. ΜΒΘ. 446), ὅπως (ὑπὸ τὰς ἄνωτέρω προϋποθέσεις τοῦ ἀρθρου 339 Κ. Π. Δ.) πρόβῃτε εἰς τὴν πνευματικὴν λύσιν αὐτοῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι προδικεῖται περὶ τοῦ πνευματικοῦ μέρους τοῦ γάμου καὶ ἡ Ἐκκλησία (ἐνλαίως λαμβανομένη) συνέπραξεν εἰς τὴν τελείωσιν αὐτοῦ διὰ τῆς

ιερολογίας, κατά δέ τό άρθρον I τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἄνω, ν.δ.
126/1969, ἡ Ἑλλησσία τῆς Ἑλλάδος, παραμένει ἀναποσπᾶστος
ἠνωμένη, κανονικῶς καί δογματικῶς, μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει Μεγάλης καί μετὰ πίσεως ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χρι-
στοῦ Ἑλλησσίας. Εἰς τήν δευτέραν, ὡς ἄνω, περίπτωσιν ἐμπί-
πτει καί ἡ συγκεκριμένη τοιοῦτη, ἧς γίνεται μνεία ἐν τῇ
ἐγγράφῃ Ὑμῶν. Περὶ τῶν περαιτέρω πραγματικῶν προϋποθέ-
σεων, δέν εἴμεθα ἀρμόδιοι, ὅπως ἀποφανθῶμεν. Σημειωτέον
πάντως, ὅτι ἡ βεβαίωσις περὶ τοῦ ἀμετακλήτου τῆς ἀποφά-
σεως τοῦ ἀλλοδαποῦ Διακαστηρίου, δέον νά γίνῃ κατὰ τό
ἀντίστοιχον ἀλλοδαπόν δικονομικόν δίκαιον. Συνημμένως
τῇ παρούσῃ, πέμπομεν Ὑμῖν καί τόν σχετικόν φάκελλον. -

Ὁ Αντεισαγγελεὺς



(Δημ. Κυριάκης)